

Razgovaraonica „Ispeci pa reci!“

9. listopada 2018.

Tema: Što nam radi Internet? – Internet u svakodnevnom životu

U raspravi su sudjelovali Marija Ajša Peuc, Nada Mihoković-Kumrić, Jasna Sršen, Ivana Grubačević, Vlado Mihoković, a pridružili su nam se novi sudionici Tomislav Mlinac, Franko Sebastijan i Ivana Paulin.

Uvodničarka za temu „Internet u svakodnevnom životu“ bila je Marija Ajša Peuc. Prvo je naglasila razliku u utjecaju interneta na život generacije koja se priučila računalima i one koja je s računalnom tehnologijom odrasla. Iz povijesti razvoja interneta izdvojila je razdoblje od kraja osamdesetih kada se Internet pojavio te kao posebno značajnu godinu navela 1991. od kada postoji world wide web – www. Od pojave interneta lice svijeta se drastično mijenja – ekonomija, društveni odnosi i naši svakodnevni životi – sve je podložno njegovu utjecaju. Od oko polovice umreženog čovječanstva većinu zanimaju društvene mreže. Kultura svakodnevne promijenila se i na bolje i na gore. Komunikacijski aspekt je jedan od najpozitivnijih pomaka – komunikacija je brža, olakšana, razmjena informacija je ubrzana, sve informacije dostupne su jednim klikom, otvorene su nove mogućnosti učenja. No očaranost internetom kao zamjenom za sve vodi ka otuđenju što je posebno vidljivo u pošasti igranja igrica i chatanju. Na internetu svatko može biti što želi - ili pasivno konzumirati sadržaj ili biti aktivni stvaratelj. Internet pogoduje stvaranju globalne kulture s jeftinim, plitkim vrijednostima. Problemi su i nepouzdanost podataka, zloporaba podataka, hakiranje.

Nakon uvoda sa svojim komentarima uključili su se i ostali sudionici. Čestu kritiku kako vrijeme provedeno u virtualnom svijetu nije vrijeme provedeno u stvarnom životu Tomislav je usporedio sa svijetom knjiga, čitanjem, pri kojem također uranjamo u neki drugi svijet i gubimo se u njemu.

Provođenje vremena u nekom drugom, „virtualnom“ svijetu, stvaranje oaze, zapravo nije novost. Kao veću negativnu stranu promatra ne toliko očaranost, koliko opsjednutost korištenjem interneta.

Nada se nadovezala pitanjem kako utjecati na mlade da korištenje interneta kao alata ne preraste u opsjednutost. Generator pismenosti mladih i djece je tipka. Najviše o roditeljima ovisi u kolikoj mjeri će se koristiti tehnologijom.

Jasna se kao odgojiteljica računalima bavila onoliko koliko joj je bilo potrebno, smatra da su mogućnosti nepojmljive i neograničene jer ljudski je um u stanju sve osmisliti. Internet shvaća kao alat, a smatra da s djecom treba raditi na način da im se pruži „plan za život“, za provođenje vremena kako bi ih zaokupljale i druge aktivnosti i kako bi se znali oduprijeti napastima.

Vlado je počeo izrekom „Svako vrijeme nosi breme“ te zaključio kako je breme našeg vremena internet. Za njega je najvažnije pitanje što internet čini našem mozgu. Pretjerano korištenje interneta dovodi to tzv. digitalne demencije – gubitka neuroplastičnosti mozga. Sve više gubimo sami sebe jer ono smo što imamo u svojoj glavi. Sposobnost mišljenja i memorije atrofira, a nove generacije postaju sve više vizualne, a manje misleće. Također je kao odgovor Tomislavu spomenuo da mozak drugačije reagira kad čitamo knjigu i kad gledamo u ekran, to je neobjašnjivo, ali je tako. Nismo ni svjesni kolika žrtva tehnologije postajemo, u Velikoj Britaniji npr. nedavno je osnovano Ministarstvo usamljenosti jer je uočena potreba da se i nekim službenim kanalima započne borba s otuđenošću ljudi.

Tomislav je naglasio kako izgleda da razvoj tehnologije ne prati i istovremen razvoj karaktera, te za sada sve ovisi o tome kako se postavimo prema novim saznanjima.

Na Nadino pitanje postoji li kakav sustav vrijednosti, npr. istočnjački, koji bi se drugačije postavio prema problemima koje sa sobom nosi upotreba tehnologije, Franko je iznio primjer Japana – tehnološki najnaprednije zemlje na svijetu u kojoj su ljudi istovremeno i najotuđeniji te je postotak suicida iznimno visok. Zaključio je da istočnjačke alternative nema. Smatra da ništa nije stvoreno kao loše, već je stvar u tome kako se što koristi. Internet nije „zvijer 21. stoljeća“, ne možemo se vratiti u prirodno stanje nego raditi na obrazovanju ljudi kako se suočiti sa svime što nove tehnologije donose.

Ivana Paulin spomenula je haptologiju kao primjer kako nam tehnologija može pomoći. Haptologija je u mogućnosti proizvesti autentičan taktilni osjet što se koristi kao terapija pri mnogim stanjima, ali i u svrhu učenja. Svi su se složili da je korištenje tehnologije u svrhu edukacije ok.

Jasna je napomenula kako odgoj za odgovornost u obitelji proizvodi ljude koji će i tehnologiju znati koristiti odgovorno.

Marija misli da smo suočeni s prvom generacijom u kojoj učitelj zna manje od učenika, smatra da mlađa generacija zna bolje koristiti tehnologiju. Ivana Paulin kao učiteljica informatike ne dijeli to mišljenje i smatra da djeca ipak nisu tehnološki osposobljenija. Veći problem u komunikaciji učenik – učitelj Tomislav vidi u nepoštovanju. Živimo u društvu nepoštovanja, ali to je nešto što se usađuje doma. Franko je primjetio da su tehnološki resursi stigli, ali ih je dočeka nepripremljen kadar. Nada koristi računalo i internet već dvadeset godina i nezamislivo joj je sada neke stvari raditi bez njega te ga smatra korisnim alatom. Po njoj su problem djeca, njih treba usmjeriti. Tomislav se složio da su djeca naša najveća odgovornost, komuniciranje, provođenje zajedničkog vremena, razgovor... tu odgovornost mora preuzeti svaki roditelj. Ivana je rekla da učitelji ne mogu utjecati na društvo u tolikoj mjeri, mogu utjecati na svoj mikrokozmos i djeci dati neke smjernice. Navela je kako su u sklopu Dana sigurnijeg interneta djeca sama došla do zaključka kako su prednosti i mane interneta zapravo iste stvari. Smatra da je ono što u djeci izaziva poštovanje i što uvažavaju kao autoritet još uvijek – znanje. Za Vladu je

najveći problem ono što je ranije i naglasio – demencija, ono što tehnologija čini našem mozgu. Danas je to dovelo do toga da mnoga djeca ne znaju razlikovati dobro od zla.

Nada je zaključila da smo temu u odnosu na zamišljeno dosta proširili te kao zaključak navela sljedeće: internet je doista sjajna stvar, ali je prebrzo ušao u naše živote. Postoje generacije roditelja i učitelja koji nisu bili spremni na takav skok. S malom djecom treba što više raditi na način da ih se što više udalji od tehnologije. Tomislav misli da je internet neutralna stvar, a pitanje je samo kako ga tko koristi. Treba paziti da nam ostane dobar sluga, a ne loš gospodar.

Ivana Paulin za kraj je rekla da svaka generacija ima svoje poimanje onoga što je normalno pa i pri korištenju tehnologije i interneta te bismo trebali prije svega definirati „normalnost“ jer postoje različite normalnosti. Moguća rasprava o tome većini je djelovala poticajno pa je i predložena kao jedna od tema za budući susret.

Predložene teme za sljedeću raspravu su bile:

1. Što je normalno? : moralni relativizam nasuprot objektivnim vrijednosnim normama
2. Informatički odgoj
3. Odgoj za odgovornost

Odabrana je tema „**Što je normalno?**“, a uvodničar je Franko Sebastijan.